Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

11. Aarg. Nr. 7. *Den 1. Januar. 1862.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Halvaars-Conferencen for Jesu Christi Kirke af de Sidste-Dages Hellige,

afholdt i Bowery i Store Saltsøstad, begyndende Søndagen den 6te Octbr. 1861, Kl. 10 Formiddag.

(Fra „Deseret News.“)

(Fortsat fra Pag. 85.)

Mandagen den 7de Octbr. Kl. 10.

Choret sang: „Come, ye that love the Lord.“

Bøn af Ældste Ezra T. Benson.

Choret sang: „Araise, o glorious Zion.“

Præsident Brigham Young sagde, at han nu vilde forhandle om Templets Opførelse, Udsendingen af Oxer og Vogne til Staterne næste Foraar og mange andre Smaaforretninger, som ere nødvendige at tage under Overveielse. Sagde, at han agtede at opfordre endeel Schweitzere og andre af Brødrene — sandsynligviis et Par hundrede Familier — at drage ned til den sydlige Deel af Territoriet for der at dyrke Bomuld, Indigo, Viindruer, Figener og andre Producter, som ei kunne trives i de nordlige Egne. Hør, Hamp, Uld og Silke, sagde han, kan avles her ligesaa godt som paa noget andet Sted af Kloden. Han ønskede tillige, at Noget maatte blive gjort for Missionairerne og det Vedvarende Emigrationsfond. Den første Forretning vilde være at foreslaae Kirkens Autoriteter til Opholdelse.

Ifølge Opfordring fremsatte Ældste John Taylor følgende Forslag:

Brigham Young, Præsident over Jesu Christi Kirke af de Sidste-Dages Hellige; Heber C. Kimball som hans første, og Daniel H. Wells som hans anden Raadgiver.

Orson Hyde, Præsident for de tolv Apostlers Qvorum, og Orson Pratt, sen., Wilford Woodruff, John Taylor, George A. Smith, Amasa Lyman, Ezra T. Benson, Charles C. Rich, Lorenzo Snow, Erastus Snow, Franklin D. Richards og

George Q. Cannon, som Medlemmer af nævnte Qvorum.

John Smith, Patriarch for hele Kirken.

Daniel Spencer, Præsident over denne Stav af Zion, og David Fullmer og George B. Wallace hans Raadgivere.

William Eddington, James A. Little, John V. Long, John L. Blythe, George Nebecker, John T. Caine, Joseph W. Young, Gilbert Clements, Brigham Young, jun., Franklin B. Woolley, Orson Pratt, jun. og Howard Spencer som Medlemmer af Høiraadet.

John Young, Præsident for Overpræsternes Qvorum; Edwin D. Woolley og Samuel W. Richards hans Raadgivere.

Joseph Young, Præsident for de øverste syv Præsidenter for de Halvfjerdsindstyve, og Levi W. Hancock, Henry Herriman, Zera Pulsipher, Albert P. Rockwood, Horace S. Eldredge og Jacob Gates som Medlemmer af det øverste Præsidentskab over de Halvfjerdsindstyve.

John Nebecker, Præsident for de Ældstes Qvorum, og Elnathan Eldredge og Joseph Felt hans Raadgivere.

Edward Hunter, præsiderende Biskop, og Leonard W. Hardy og Jesse C. Little hans Raadgivere.

Lewis Wight, Præsident for Præsternes Qvorum, og William Whiting og Samuel Moore hans Raadgivere.

McGee Harris, Præsident for Lærernes Qvorum, og Adam Speirs og David Bowman hans Raadgivere.

John S. Carpenter, Præsident for Diaconernes Qvorum, og William F. Cook og Warren Hardy hans Raadgivere.

Brigham Young blev foreslaaet som Forvalter for Jesu Christi Kirke af de Sidste-Dages Hellige.

Daniel H. Wells, Overopsynsmand for de offentlige Arbeider.

William H. Folsom, Kirkens Architekt. Ældste Truman O. Angell maatte fratræde sin Function som Architekt paa Grund af sin svagelige Helbred og anbefalede Broder Folsom til at være sin Efterfølger.

Brigham Young, Bestyrer af det Vedvarende Emigrationsfond, bestemt til de Fattiges Indsamling.

Heber C. Kimball, Daniel H. Wells og Edward Hunter hans Medhjælpere og Agenter for nævnte Fond.

George A. Smith, Kirkens Historieskriver og General-Registrator, og Wilford Woodruff hans Medhjælper.

Ovenstaaende Qvorumer og Authoriteter bleve hver for sig voterede for og eenstemmig opholdte af Conferencen.

Præsident Heber C. Kimball begyndte sin Tale med følgende Spørgsmaal: „Skulle vi begynde at bygge paa Templet? hvilket Forsamlingen besvarede med et eenstemmigt Ja. Er det de Helliges Følelser her i Dag? (Ja!) Ligesom Legemet er dødt uden Aand, saaledes er ogsaa vor Tro død uden Gjerninger. Spurgte, om de Hellige vilde betale deres Tiende, hvortil Forsamlingen svarede Ja. Sagde, at der var ingen Mangel paa Midler; Alt, hvad som behøvedes, var Villie, og hvis vi ville gjøre Vort, vil Gud hjælpe os. Talte om Nødvendigheden af, at de Sidste-Dages Hellige forene deres Midler og Kræfter til Opførelsen af et Tempel for Herren vor Gud.

Præsident Brigham Young gjorde nogle passende Bemærkninger om Pengetiende. Raadede de Hellige til at gjøre deres Indskud i Guds Rige, og da skulde de see, hvad Gavn de vilde have deraf.

Præsident Daniel H. Wells ønskede at faae 50 Vogne med de tilhørende Trækdyr for at hente Steen fra Lille Cottonwood til Templet; og ønskede at have nævnte Antal Vogne i stadigt Arbeide, indtil Templet var færdigt. Ønskede tillige,

at Steentransporten maatte ydes som Arbeidstiende; forventede, at hvert Settlement vilde yde sin Andeel af Folk, Oxer og Vogne, forsynede med de nødvendige Leirsager, saa Arbeidet kunde fortsættes hele Vinteren.

Ældste George A. Smith talte om vor stadige Udvikling, og sammenlignede alle de Sidste-Dages Hellige med een stor Bygning og vor Præsident med den store Hoved-Architekt. Sagde, det var vor Pligt at forene vore Kræfter til Templets Opbyggelse. Hvis vi gjøre hvad Ret er, vilde vi altid følge hans Vink, og om han siger: Broder, gaa til Syden og dyrk Bomuld, eller gaa hen paa Sletten og lav Adobies, eller gaa op i Bjergene og hug Tømmer, skulde vi gjøre det med glade Hjerter. Vi ere komne hid for at opbygge Zion, og bør derfor være villige til at gjøre, hvad vi formaae, naar og hvorsomhelst han ønsker det. Berørte i Forbigaaende Erlæggelsen af Pengetiende og dadlede Nogles Adfærd; fremhævede, at det er hver Mands Pligt at gjøre sin Deel for Guds Rige paa Jorden. Han stemte for at sende to eller tre hundrede Familier til Bomuldsegnene i Efteraaret.

Choret sang en Psalme, hvorefter Ældste Fr. D. Richards sluttede med Bøn.

Kl. 2 Efterm.

Sang af Choret.

Bøn af Biskop Edwin D. Woolley.

Choret sang: „Come, let us anew our journey pursue."

Præsident Brigham Young gjorde nogle fortræffelige Bemærkninger om den harmoniske Musik. Omtalte sin sidste Tour til Territoriets nordligste og sydligste Settlementer og sagde, at Alt, hvad som er fornødent til Menneskets Ophold, kunde avles der.

Paa Forlangende oplæste Ældste Albert Carrington et Circulaire, som var udsendt til alle Biskopperne i Territoriet, hvori de opfordres til at huusholde paa det Fornuftigste med den Tiende, de nu have under Hænder, for at saameget som muligt kan blive benyttet til Arbeidet paa Templet næste Foraar.

Ældste Ezra T. Benson var taknemmelig for Leiligheden, der gaves ham at tale til sine Brødre og Søstre i Store Saltsøstad; sagde, at han altid bestræbte sig for at udføre, hvad der blev ham paalagt; talte om de Pligter og Ansvar, som paahvile de Sidste-Dages Hellige i Almindelighed; dvælede ved Lærdomspunkterne Tiende og Helligelse, samt Nødvendigheden af at være liberale i Anvendelsen af deres Midler til Guds Riges Opbyggelse; gjorde opmærksom paa, at Templet vilde koste to Millioner Rigsdaler, af hvilken Sum man behøvede Halvparten til Arbeidets Fremme i den nærmeste Fremtid. Han formanede til Trofasthed, og sagde meget andet Godt.

Ældste Mark A. Coombs opfordredes derefter til at fremstille sig; han talte om den Erfaring, han havde havt i Kirken, og berettede hvorledes han annammede Evangeliet i Jackson County, Missouri; fortalte ligeledes om et Syn, Herren havde skjenket ham, for at berede ham til Annammelsen af „Viisdomsordet," som blev givet ved Joseph Smith.

Præsident Brigham Young opfordrede dem af Brødrene, som maatte have Lyst dertil, at flytte til Washington County og dyrke Bomuld, Indigo, Figener, Viindruer, Sukkerroret, Oliventræet, o. d. fl.

Patriarch Isaac Morley bar et kraftigt Vidnesbyrd om det Sidste-Dages Værk, som nu opbygges af Guds Hellige. Gav fortrinlig Belærelse om Selvbeherskelse og det Gavnlige i at være Præstedømmet underdanig. Sagde til Slutning: „Lad os stræbe at lære vort gjensidige Forhold til

hverandre at kjende og aldrig glemme at lytte til de Raad, der gives. Jeg føler til at skjenke dette Folk min Velsignelse, da det er min Rettighed ifølge min patriarchalske Myndighed. Jeg velsigner Eder, Brødre og Søstre, med Himmelens og Jordens Velsignelser, og ligeledes med det evige Livs Velsignelser og Ophøielse i vor himmelske Faders Rige i Jesu Christi Navn, Amen."

Broder Daniel Bonelli oplæste derefter Navnene paa de schweitzerske Brødre, som vare udsete til at drage til den sydlige Deel af Territoriet.

Præsident B. Young bemærkede, at dersom Brødrene ikke frivilligt vilde udføre denne Mission, vilde Præsidentskabet og de Tolv gjøre et Udvalg og ventede, at de saaledes beskikkede Brødre vilde reise derned og blive der, indtil de blive løste.

Choret sang: „The Spirit of God like a fire is burning."

Taksigelse af Ældste George A. Smith.

Om Aftenen Kl. 6½

samledes Biskopperne i Tabernaklet for at afgjøre nogle Forretninger. Biskop Hunter præsiderede. Næsten alle Districter og Settlementer i Territoriet vare repræsenterede, Localet var aldeles fuldt og en god Aand herskede. Den præsiderende Biskop holdt en kort Tale, i hvilken han berørte de vigtigste Forretningssager, som han ønskede de Tilstedeværende vilde udtale sig om.

Præsident Daniel H. Wells holdt et udmærket Foredrag om Tempelbygningen, de Fattiges Indsamling og Nødvendigheden af at underholde Missionairernes Familier, medens deres Forsørgere ere ude i Verden og prædike Evangeliet for dem, som sidde i Mørke.

Flere oplivende Sange bleve foredragne af Brødrene William Willis, George Godard, Andrew Sprowl og Charles W. Penrose, hvorefter Forsamlingen hævedes med Bøn af Præsident B. Young.

Tirsdagen den 8de Kl. 10 i Bowery.

Choret sang: „The morning breaks, the shadows flee."

Bøn af Ældste Jacob Gates.

Paa Grund af den pludselige ubehagelige Forandring i Veiret, flyttede man ind i Tabernaklet, hvor Conferencen fortsattes Kl. 10½

Choret sang: „I'll praise my Maker while I've breath."

Ældste William W. Phelps oplæste og gjorde Bemærkninger over flere Punkter og Aabenbaringer i „Evening and Morning Star," et Blad, som blev udgivet i Kirkens tidligste Dage. Bar Vidnesbyrd om Evangeliets Gjenbringelse ved Joseph Smith, anførte Matthæi og Marci Forjættelse om „hundrede Fold" til dem, som forsage Fader og Moder, Hustru og Børn, Ager og Eng, osv. for Evangeliets Skyld; gjorde ligeledes Bemærkninger over mange andre Skriftsteder paa sin sædvanlige begeistrede Maneer.

Ældste William H. Miles blev dernæst anmodet om at fremstille sig. Han omtalte sin Erfaring i Kirken de sidste 21 Aar; glædede sig over at være sammen med Brødrene her, samt over denne Leilighed til at bære Vidnesbyrd om Sandheden, han havde annammet.

Ældste William Willes sang: „The city I love so well."

Præsident Brigham Young holdt en særdeles interessant og belærende Tale om Ægteskab for Tid og Evighed.

Choret sang: „Praise to the man who commune with Jehovah."

Bøn af Ældste George D. Watt.

Kl. 2 Efterm.

Sang af Choret.

Forsamlingen aabnedes med Bøn af Ældste Wilford Woodruff.

Choret sang: „O, say what is truth."

Præsident Brigham Young paamindede Biskopperne og de Hellige om at samle alle Slags Klude og Pjalter til Fabrikationen af Papiir; sagde, at Papiirmøllen havde kostet 50,000 Rigsdaler, men at det ogsaa var et godt Maskineri vi havde faaet; det Eneste, som nu mangler, er Noget at lave Papiir af, og ønskede derfor, at hele Utahs Befolkning vilde forvare Alt, hvad der egner sig til Papiirfabrikationen; sagde, at vi nu burde kunne trykke vore egne Skolebøger, Videnskabsbøger, osv. og dersom vi blot kunne faae nok Klude, vilde Papiir og Bøger snart følge bagefter.

Dernæst talte Ældste Lorenzo Snow med Aand og Kraft om Tiende og Helligelse og Nødvendigheden af altid at have enhver Ting parat til at offre paa Herrens Alter; raadede de Hellige til at være troe og flittige i Udøvelsen af de Pligter, der paahvile os som Guds Børn.

William C. Dunbar sang paa Forlangende Yndlingssangen: „O Zion, dear Zion."

Ældste Orson Pratt talte om Missionairernes Fond og sagde, at man havde besluttet, at Missionairerne skulde udrustes her i Territoriet og deres Familier opholdes i deres Fraværelse, paa det at Brødrene kunde gaae ud med Aanden af deres Kald, istedetfor med Bekymring sørge for at faae Noget til deres Familiers Underholdning. Omtalte sine tidligere Missioner, samt Maaden hvorpaa han havde publiceret Smaaskrifter om Evangeliets første Principer. Ogsaa han talte om Helligelse; gjorde nogle Bemærkninger om Templet, hvori Ordinantser for Levende og Døde skulle forrettes, og udtalte sin Beredvillighed til at gjøre hvadsomhelst han kunde for dets Fuldendelse; omhandlede de Fattiges Indsamling, og sluttede med den Bemærkning, at ingen Guds Tjener havde Ret til at undskylde sig med Uvidenhed angaaende sine Pligter, men burde lægge Vind paa at lære dem at kjende, og dernæst udøve dem.

Præsident Heber C. Kimball kastede et Tilbageblik paa Kirkens tidligste Historie; anførte, hvilken Stilling han indtog til Zions Leir og den Almægtiges Forjættelser til de Ældste dengang, og bar et kraftigt Vidnesbyrd om Guddommeligheden af det Værk, for hvilket han arbeider.

Choret sang: „Now let us rejoice in the day of salvation," hvorefter Conferencen hævedes til 6te April 1862 Kl. 10 Formiddag.

Præsident Daniel H. Wells opsendte følgende Slutningsbøn.

„O Gud, Du evige Fader! Ved Slutningen af denne vor Conference bringe vi Dig vor inderligste Tak for de Velsignelser, Du har udgydt over os, og de Lærdomme, Du har givet os i Løbet af denne Conference. Vi takke fordi vi leve i denne Tid og Slægt, da Du atter har aabenbaret dit hellige Evangelium, og fordi vi ere blandt de Lykkelige, som have annammet dets Velsignelser. Dygtiggjør os til at udrette med et reent Hjerte og villigt Sind alle de Pligter, som paahvile os, og hjælp os at vandre oprigtigt og retskaffent for Dig alle vore Dage. Leed vore Fjed Dag for Dag, udviid vore Evner og styrk os til alt Godt, saa vi kunne være antagelige for Dig, og hjælp os til at være nyttige Medlemmer af dit Rige bestandigen, at vi maae kunne fremme dine Hensigter efter din velbehagelige Villie. Antag os nu, da vi hellige og indvie os til Dig og dit Riges Opbyggelse. Dette ønske vi at gjøre i vore Velmagts Dage, medens din milde og beskjærmende Haand

er udrakt over os, saa at vi kunne virke for dine Planers Udførelse til din Ære og vort eget Gavn, samt tilveiebringe alt det Fornødne til dit Riges Fremme og dit Folks Underholdning mellem disse Bjerge, overeensstemmende med de Instructioner, der maatte meddeles os ved din Tjener Brigham fra Tid til Tid. Maae de Lærdomme, som ere givne i denne Conference, blive efterlevet af os i hele vort Liv. Velsign dit Folk i alle vore Settlementer og i den ganske Verden, og velsign os i alle Foretagender, som maatte have til Hensigt at opbygge dit Rige og fremme din Sag paa Jorden. Beskyt os mod Fordærverens Magt og al ond Indflydelse, som maatte møde os paa vor Vei, og lad os erfare, at din Almagt er over os. Velsign den opvoxende Ungdom; dygtiggjør Forældrene til at opdrage sine Born i Herrens Frygt og Formaning, at disse med Tiden kunne opbygge dit Rige. Velsign Jorden og Elementerne, at de maae frembringe i deres Styrke til dit Folks Velvære. Forstyr vore Fjenders Anslag og lad dem indbyrdes ødelægge hverandre, medens dit Folk tiltager i Kraft og Vælde. Udryd de Fordærvede af vor Midte, lad dit Folk boe i Fred og Tryghed og lad det opføre Stæder, Templer og offentlige Bygninger her i disse Dale, hvor det kan dyrke Dig i uforstyrret Ro, og til Slutning antag Du os, og til Dig ville vi offre al Ære evindeligen. Alle disse Velsignelser nedbede vi over os i Jesu Christi Navn. Amen."

Apostelen Orson Hydes Mission til Jerusalem i Aaret 1840.

(Fortsat fra Pag. 89.)

Uddrag af et Brev fra Ældste O. Hyde, dateret

„Joppe, den 20de Octbr. 1841.

„— — — Da jeg paa min Reise fra Beirut hertil iforgaars Nat Kl. 1 sad paa Dækket hensunken i Betragtninger, medens Skibet arbeidede sig frem mod en lummer Vind, viste sig pludselig et overordentlig klart skinnende Sværd paa Himmelen, omtrent sex Fod langt og forsynet med et nydeligt Fæste, hvilket var saa tydeligt og fuldstændigt som nogen Afbildning kunde være; men hvad der er endnu mærkværdigere, en Arm med en fuldkommen veldannet Haand kom tilsyne, hvilken greb fast i Sværdfæstet. Synet bragte i Sandhed Haaret til at reise sig paa mit Hoved og en Gysen gjennembævede mit hele Legeme. Araberne udbrøde i et Forfærdelsesraab ved dette Skue, og Allah! Allah! Allah! (O Herre, Herre, Herre,) lød det over hele Skibet. Jeg omtaler dette, fordi De veed, at en guddommelig Befaling er givet mig, som siger: „Dig skal gives at kjende Tidernes Tegn og Tegnet paa Menneskens Søns Komme."

Deres Broder i Christo,
Orson Hyde."

„Alexandria, den 22de
Novbr. 1841.

„Kjære Broder Parley P. Pratt! Da nogle Øieblikke tilbydes mig at skrive Dem til, vil jeg benytte Leiligheden.

„Jeg vil kun sige, at jeg har seet

Jerusalem aldeles som det fremstillede sig for mig i Synet. Jeg saae Ingen hos mig i Synet, og endskjøndt Ældste Page blev beskikket til at ledsage mig, var jeg dog der alene.

„Herren skal vide, jeg har havt haarde Tider og lidt meget, men jeg har ikkedestomindre stor Aarsag til at takke ham for den gode Helbred, jeg fortiden nyder, samt for Udsigten til snart at komme til et civiliseret Land, hvor jeg ikke mere skal see Turbaner og Kameler. Heden er forskrækkelig trykkende her, hvilket den har været i hele Syrien.

„Jeg har ikke Tid til at fortælle Dem, hvormange Dage jeg har været tilsøes uden Føde, eller hvormange Snegle jeg har spiist; dog, dersom jeg havde havt nok af dem, skulde jeg været bedre faren. Alt dette har jeg underrettet Dem om i et tidligere Brev fra Joppe.

„Jeg har været i Cairo ved Nilen, af den Grund at jeg ingen directe Skibsleilighed kunde faae. Syrien er i en frygtelig Tilstand — en Udryddelseskrig føres mellem Druserne og Maroniterne. Medens jeg var i Beirut, stod et Slag i Nærheden af samme mellem Libanons Bjerge, i hvilket 800 Mand faldt. Rov, Plyndring og Mord hører til Dagens Orden. Det er ikke usædvanligt at finde Folk paa Gaderne eller Veiene der uden Hoved. En engelsk Officeer fandt paa sin Reise fra St. Jean d'Acre (eller Akka) til Beirut ti myrdede Personer paa Veien og blev selv taget tilfange, men slap løs ved Paschaens betimelige Indskriden. Enkelthederne af alt dette har jeg tidligere meddeelt.

„En amerikansk Reisende ved Navn Gager, en presbyteriansk Geistlig, forlod Jerusalem i Selskab med mig. Han var meget daarlig af Guulsot, da vi begave os paa Reisen, og ved Ankomsten til Damiette maatte vi holde sex Dages Qvarantaine, før det tillodes os at seile op ad Nilen. Paa denne Flod blev han meget angrebet af Feber; jeg pleiede ham saa godt Omstændighederne tillode, og da vi ankom til Bulak (Cairos Forstad), lod jeg fire Mand bære ham paa en Bæreseng til den amerikanske Consul i Cairo. Jeg lod ligeledes al hans Bagage bringe derhen og var behjælpelig med at faae ham i en god Seng, samt skaffede ham en tro arabisk Sygevogterske og en engelsk Læge. Efterat Lægen havde undersøgt hans Sygdom, sagde han, at han havde en høi Grad af Typhus og betvivlede meget, at han vilde komme sig. Under disse Omstændigheder forlod jeg ham for at søge Skibsleilighed til dette Sted. Efter at være gaaet ned i Baaden og var lige ved at støde fra, erholdt jeg Brev fra Doctoren, som meldte, at den stakkels Mr. Gager døde to Timer efter min Bortgang. Han fortalte mig, før vi kom til Cairo, at han var 27 Aar gammel, og at hans Venner boede i Norwich, Connecticut, i Nærheden af New London, husker jeg ret. Jeg havde Meget at skrive om hans Endeligt, hvilket vilde være af Interesse for hans Venner, men min Tid tillader mig det ikke nu.

„Søndag Morgen den 24de October længe før Dag stod jeg op af mit Leie og gik ud af Staden saasnart Portene aabnedes, gik over Kedrons Bæk og besteg Oliebjerget, og der opsendte jeg i høitidelig Stilhed, forsynet med Papiir, Blæk og Pen (aldeles som jeg saae det i Synet) følgende Bøn til ham, som lever evig og altid:

„O Du, som fra Evighed til Evighed er uforandret den samme, den Gud, som regjerer i Himlene oventil og styrer Menneskenes Skjebne paa Jorden, vil Du formedelst din uendelige Godhed og Miskundhed nedlade Dig til at høre din Tjeners Bøn, som han paa denne Dag opsender til Dig i din elskelige Søns Jesu

Navn her paa dette Sted, hvor Retfærdighedens Sol stod i Blod og din Salvede opgav Aanden.

Tilgiv, din Tjener, o Herre, alle hans Feil, Svagheder og Skrøbeligheder, og giv ham Kraft til at modstaae alle fremtidige Fristelser. Giv ham Viisdom og Dømmekraft, saa han kan være bevaret fra det Onde, og giv Du ham Lyst til det Gode. Forleen ham Styrke i Prøvelsens og Modgangens Stund og skjenk ham Naade til at udholde Alt for dit Navns Skyld indtil Enden, da alle dine Hellige skulle hvile i Fred.

„Nu, o Herre, din Tjener har adlydt det himmelske Syn, som Du viste ham i hans Fødeland, og under Beskyttelse af din udrakte Arm er han lykkelig ankommen til dette Sted for at hellige og indvie dette Land til Dig for Indsamlingen af Judæ spredte Levning, overeensstemmende med de hellige Propheters Spaadomme, ja for at indvie Jerusalem til Gjenopbyggelse, efterat det saalænge har været nedtraadt af Hedningerne, og til Opførelsen af et Tempel til dit Navns Ære. Evig takket være Du, o Fader, Himmelens og Jordens Herre, at Du har beskjærmet din Tjener mod Havets Farer og de Plager og Straffedomme, som have bragt Landet til at sukke. Menneskenes Ondskab har Du ligeledes holdt i Ave, og din beskyttende Varetægt har været mig, din uværdige Tjener, tildeel ved Dag og ved Nat. Modtag derfor, o Herre, et taknemmeligt Hjertes Offer for alt Godt, som jeg hidindtil har nydt, og øv fremdeles Barmhjertighed og Miskundhed mod en hjælpeløs Orm i Støvet.

„Du gjorde Pagt med Abraham, din Ven, og fornyede den med Isaak og bekræftede den ved Jacob med en Eed, at Du ikke alene vilde give dem dette Land til evig Eie, men at Du tillige vilde ihukomme deres Sæd evindeligen. Abraham, Isaak og Jacob have for længe siden lukket deres Øine i Døden og gjort Graven til deres Bolig. Deres Børn ere spredte rundt omkring blandt Hedningenationerne som Faar uden Hyrde, men imødesee endnu Opfyldelsen af de Forjættelser, Du har givet dem; ja selv dette Land, der engang frembragte Naturens rigeste Skatte og saa at sige flød med Mælk og Honning, er i en vis Grad bleven hjemsøgt med Ufrugtbarhed og Goldhed, siden det drak af Morderhænder hans Blod, hos hvem der ikke fandtes Synd.

„Tilsted derfor, o Herre, i din elskelige Søns Jesu Christi Navn, at Ufrugtbarheden maa borttages fra dette Land, og lad sprudlende Kildevæld vande dets tørre Jordbund. Lad Viinranken og Olivetræet frembringe i deres Styrke og Figentræet blomstre; lad Landet blive saare frugtbart, naar dets retmæssige Eiere have taget det i Besiddelse; lad det paany bugne af Overflod, til Mættelse og Vederqvægelse for sine hjemvendende forlorne Sønner, der besjæles af Naadens og Bønnens Aand; lad Skyerne skjenke det Kraft og Rigdom og lad Markerne smile i Overflødighed; lad Flokkene og Hjordene mangfoldigen formeres paa Bjergene og Høiene, og lad din uendelige Godhed beseire dit Folks Vantro. Borttag deres Steenhjerter og giv dem Kjødhjerter istedet, og maa din Naadens Sol adsprede det kolde Mulm og Mørke, som har omtaaget deres Horizont. Bevæg dem til at samles i dette Land ifølge dit Ord; lad dem komme ligesom Skyer og som Duer til deres Vinduer; lad Nationernes store Skibe føre dem hid fra fjerne Øer; lad Konger blive deres Fosterfædre og lad Dronninger med moderlig Ømhed aftørre Sorgens Taarer af deres Øine.

„Du, o Herre, rørte eengang ved Cyrus's Hjerte og bevægede ham til at gjøre Jerusalem og hendes Børn Godt; inspireer

ogsaa nu Kongernes og Magthavernes Hjerter til at see paa dette Sted med venligt Øie, og indgiv dem det Ønske at see dine retfærdige Hensigter udførte. Lad dem forstaae, at det er din velbehagelige Villie at gjenoprette Riget for Israel, at hæve Jerusalem til dets Hovedstad og gjøre dets Folk til en selvstændig Nation med din Tjener David, en virkelig Efterkommer af gamle David, til deres Konge.

„Lad den Nation og det Folk, som virker til Gavn for Abrahams Børn og Jerusalems Opbyggelse, finde Naade for dine Øine; lad ingen Fjende overvinde dem, og lad ikke Hunger og Pestilentse hjemsøge dem, men lad Israels Herlighed overskygge dem og den Høiestes Kraft beskytte dem, medens det Rige eller Folk, som ikke vil tjene Dig i dette herlige Værk, maa gaae tilgrunde ifølge dit Ord: „Thi hvilket Folk og Rige, som ikke vil tjene Dig, skal fordærves."

(Fortsættes Side 107.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Januar.

Tidens Hjul ruller stadig fremad med ustandselig Kraft og har nu bragt os ind i et nyt Aar, som vil være saare rigt paa Begivenheder til Sorg eller Glæde for alle Vedkommende, ikke blot for Familier, Byer eller mindre Districter, men for Rigerne og Nationerne i det Hele. Krigens Blodhunde ere løsladte og ville spille en vigtig Rolle i det store Drama, som forestaaer. Deres vilde Hyl er et Varsel om Død og Elendighed, der ligesom en smitsom Sygdom udbreder sig vidt og bredt trods de kraftigste Forholdsregler. Selv de Skarpsindigste kunne ikke forudsee hvormange Tusinder, der ville falde som Offre for den glubende Død, formaae ei at underkue den Forbittrelsens og Hadets Aand, som søger at hevne en virkelig eller indbildt Fornærmelse. Var Døden den eneste Følge af den Kamp, der nu er begyndt, vilde det endda gaae an; men det største Onde er den Jammer og Elendighed, som uundgaaelig vil ledsage det nu forestaaende Slagteri. Betragt blot et Øieblik de uhyre Krigsudrustninger, som finde Sted, og de umaadelige Penge-Opoffrelser, som gjøres i nævnte Øiemed. Tusinder af unge, kraftige Mænd maae, efter at være blevne indøvede i Brugen af alle Slags Mordvaaben, forlade Fædre og Mødre, Hustruer og Børn, og drage ud til Kamp imod deres Næste, og kun altfor snart hører man Efterretninger om et Slag, en Træfning, et Skibs Undergang, osv, og med ængsteligt Blik gjennemsøge de Tilbageblevne de indløbne Fortegnelser over Døde og Saarede; Forældre faae maaskee heri Underretning om, at deres kjæreste Haab er tilintetgjort, idet deres Søn, deres Stolthed og Lykke, hvem de betragtede som deres Alderdoms Støtte, er bleven dem berøvet; en trofast Hustru finder, at hendes dyrebare Ægtefælle, af hvem hendes Børns Underholdning afhang, er blandt de Faldne, og nu maa hun alene overtage den hele Byrde ved Opdragelsen og Forsørgelsen af sine Børn, der maaskee ere for smaa til at kunne fatte Betydningen af en Faders for tidlige Bortgang. O, hvilken Elendighed og Nød der vil følge den nylig begyndte Kamp.

Kunde Menneskene blot nu læse Historien om dette Aars Begivenheder, vilde de med Afsky vende sig bort fra saa skrækkelige Scener og onske, at det kun var en Drom istedetfor Virkelighed. De, der have fulgt Begivenhedernes Gang i det henrundne Aar, ville tildeels kunne fatte hvad der forestaaer i dette. Ulykkerne tillands og tilvands, Misvæxten, Handelscriserne, Arbeidsløsheden, Dyrtiden og de andre Plager, som allerede have fundet Sted, ere kun Forløbere for større Hjemsøgelser af den Almægtige. Fordærveren er udgangen for at ødelægge og for at udsprede Jammer og Vee blandt Jordens Beboere — Alt som Følge af, at de have forkastet Evangeliet, Herren har sendt dem til Frelse.

Kun de Hellige forstaae Tidernes Tegn og ere beredte for Fremtiden, thi Guds Aand har kundgjort dem, hvad den har skjult i sit Skjød. De, som have efterlevet deres Religion og trolig opfyldt enhver af deres Pligter for Guds Aasyn, have stor Grund til at glæde sig ved at see Propheternes Forudsigelser gaae i Opfyldelse med Hensyn til Evangeliets Forkyndelse, Rigets Opbyggelse, de Vises Forvirring og den Almægtiges Straffedomme over de Gjenstridige og Ugudelige, som ere skyldige i Propheternes og de Helliges Blod. Herren holdt sin Haand over sit Folk og befriede det fra Undertrykkelse og Tyranni, da Ingen havde Medynk med det eller rakte det en hjælpsom Haand. Menneskenes Vrede holdt han tilbage, og det Onde, som de søgte at tilføie hans Hellige, er faldet tilbage paa dem selv. Derfor have vi stor Aarsag til at fryde os i Herren vor Gud, og dersom vi sætte vor Lid til ham og vandre som Hellige, kunne vi være overbeviste om, at han vil beskytte os i Fremtiden og føre os til evig Seir. Hvorfor da ikke hilse det nye Aar med Jubel? Alle sande Hellige gjøre det udentvivl, og imødesee med Fortrøstning og Tillidsfuldhed Udviklingen af de kommende Begivenheder. Vi ønske Eder et velsignelsesrigt og lykkeligt Nytaar, og for at dette vort Ønske kan vorde opfyldt, raade vi Eder til omhyggeligt at efterleve Evangeliets Forskrifter, at afstaae fra alt Ondt og i enhver Henseende at bøie Eders Villie for vor himmelske Faders. Kun ved en saadan Handlemaade ville vi naae den Hvile, som er beredt for Guds Folk.

Af et Brev fra Præsident Brigham Young, dateret Store Saltsøstad den 11te Novbr., erfare vi, at han agter at sende Oxer og Vogne til Florence næste Foraar for at hjælpe de fattige Hellige hjem derfra. Dette vil udentvivl være en Opmuntring for de Hellige, og vi nære det Haab, at Enhver, der har Udsigt til at emigrere, vil gjøre alt Muligt for at komme saalangt som til Florence i rette Tid. De, som endnu ikke have Midler nok til at komme til nævnte Sted, ville vi give det Raad at henvende sig til Venner og Bekjendte, Fremmede og Søskende, og hos dem søge at erholde det Manglende. Der er mange gode Mænd og Qvinder i disse Lande, som ere velsignede med Midler og som gjerne ville gjøre Godt. Henvend Eder til saadanne, maaskee de ville forstrække Eder med det Nødvendige, indtil I selv komme i en saadan Stilling, at I kunne tilbagebetale det Laante. Gjører Forsøget, og troer ikke, at de Præsiderende skulle tage hele Byrden af Eders Udfrielse.

Af den statistiske Rapport vil sees, at 1954 ere tillagte Kirken ved Daab i det forløbne Aar, hvilket taler for sig selv til Gunst for Enhver, der har arbeidet i Viingaarden.

(Fortsat fra Side 105.)

„Endskjøndt din Tjener nu er fjernt fra sit Hjem og fra det Land, han vædede med sine første Taarer, erindrer han dog, o Herre, sine Venner der, og sin Familie, som han forlod for din Skyld. Om end Armod og Mangel maatte være vor jordiske Lod, skjenk Du os dog en uvisnelig Arv, hvor Møl og Rust ikke kan fordærve, og hvor Tyve ikke kunne gjennembryde og stjæle.

„Lad dem, som i din Tjeners Fraværelse have fødet, klædet eller begunstiget hans Familie, eller som herefter maatte gjøre den Godt, lad dem ikke miste sin Løn, men lad din bedste Velsignelse være dem tildeel og lad dem faae en Arv i dit Rige, naar Du kommer for at herliggjøres blandt dette Folk.

„See ligeledes i Naade til alle dem, ved hvis Gavmildhed jeg sattes istand til at naae dette Land, og lad dem ikke blive forglemte paa hiin Dag, da Du belønner Alle efter deres Gjerninger, men lad dem i rette Tid nyde Herlighed i de Boliger, som Jesus gik hen for at berede. Velsign i Særdeleshed den Fremmede i Philadelphia, hvem jeg aldrig har seet, men som sendte mig Guld med det Ønske; at jeg vilde bede for ham i Jerusalem. Lad Velsignelser tilstrømme ham, o Herre, fra en uventet Kilde og lad hans Forraadshuus blive overflødigen forsynet, ja, lad ikke alene Jordens kostelige Ting vorde ham tildeel, men lad ham findes blandt deres Tal, til hvem der skal siges: „Du har været tro over Lidet, jeg vil sætte Dig over Meget."

„Og nu, o himmelske Fader, beder jeg Dig i Jesu Christi Navn at ihukomme Zion med alle hendes Staver og alle hendes Forsamlinger. Hun er svarligen bleven slaaet og trænget, hun har sørget, hun har grædt, hendes Fjender have triumpheret og have sagt: „Hvor er din Gud?" Hendes Præster og Propheter have sukket i Jern og Lænker bag skumle Fængselsmure, medens Mange bleve ihjelslagne, som nu slumre i Dødens Arme. Hvorlænge, o Herre, skal det Onde triumphere og Synden gaae ustraffet?

„Reis Dig i din Væ ldes hele Majestæt og blot din Arm til dit Folks Forsvar. Giv dine Børn Opreisning for deres Forurettelser og omvend deres Sorg til Glæde. Gyd Lysets og Kundskabens, Naadens og Viisdommens Aand i hendes Propheters Hjerte, og iklæd hendes Præster med Saliggjørelse; lad Lys og Kundskab trænge seirrigt frem gjennem Mørkets Riger, og lad de Oprigtige af Hjertet flokke sig til hendes Banner og berede sig til at møde Brudgommen.

„Lad din specielle Velsignelse hvile over din Kirkes Præsidentskab, thi mod dem ere Fjendens Pile rettede. Vær Du deres Sol, deres Skjold, deres Taarn og deres Tilflugt, og vær i Nødens og Farens Stund rede til at hjælpe dem. Beskjærm ligeledes de Tolvs Qvorum, thi Du kjender, hvilke Hindringer vi have at bekjæmpe, hvilke Fristelser vi ere udsatte for og hvilke Savn vi maae lide. Giv os derfor Kraft ifølge vort Behov og styrk os til at bære et sanddru Vidnesbyrd om Jesus og hans Evangelium, til at udføre med Troskab og Ære den Gjerning, Du har anbetroet os, og forund os derefter en Plads i dit evige Rige; ja, lad denne Velsignelse vorde alle dine trofaste Tjenere og alle trofaste Medlemmer i din Kirke tildeel. Og al Ære og Herlighed ville vi tilskrive Gud og Lammet evindeligen. Amen!"

„Paa Toppen af Oliebjerget opreiste jeg ifølge gammel Skik en Steendynge som Vidnesbyrd; og paa den Høi, som for-

dum kaldtes Zions Bjerg, hvor Templet stod, opreiste jeg en anden og benyttede min Stav overeensstemmende med Forudsigelsen, der udtaltes paa mit Hoved.

„Jeg har truffet mange Jøder, som lytte paa mig med spændt Opmærksomhed. Tanken om at gjenindsætte Jøderne i Palæstina vinder mere og mere Udbredelse i Europa Dag for Dag. Jerusalem er godt befæstet og har mange Kanoner paa sine Mure. Muren er ti Fod tyk paa de meest blottede Sider og fire eller fem Fod, hvor Skraaningen næsten er lodret. Indbyggernes Antal udgjør ca. 20,000, hvoraf omtrent 4,000 ere Jøder, Resten fornemmelig Tyrker og Armeniere. Mange aldrende Jøder begive sig derhen for at døe, og mange komme fra Europa til denne østlige Verdensdeel. Det store Hjul er øiensynlig i fuld Fart, og den Almægtige har erklæret, at det skal fortsætte sin Gang.

„Jeg har ikke Tid til at omtale alle Enkeltheder denne Gang, men vil i Korthed sige, at min Mission har været kronet med fuldkommen saameget Held, som jeg kunde vente.

„Jeg staaer nu i Begreb med at tage med et smukt Skib til Triest, og vil derfra begive mig til Regensburg, hvor jeg agter at publicere vor Tro og Lærdom i det tydske Sprog. Jeg har dem, som ere villige til at hjælpe mig.

„Jeg sender Dem dette Brev med Capitain Withers, en Englænder, som gaaer directe til England med det orientalske Dampskib. Han er ligeledes kommen fra Jerusalem i Selskab med mig. Havde jeg Penge nok, kunde jeg let fristes til at benytte samme Leilighed til England, men dette maa jeg opgive.

„Ved Modtagelsen af dette Brev ønsker jeg, De strax vil skrive mig til i Regensburg, Baiern. Har De hørt Noget fra min Familie, da vær saa god at underrette mig derom.

„Modtag min kjærlige Hilsen til Dem selv med Familie, Brødrene Adams, Snow og alle de Hellige i England.

„Maa Naade og Fred fra Gud vor Fader og fra vor Herre Jesus Christus være Eder Alle tildeel fra nu af evindeligen. Amen.

„Deres Broder i Christo
Orson Hyde."

Joseph Smiths Levnetsløb.

Marts 1839. (Fortsat fra Side 93.)

„Vore Omstændigheder ere af den Natur, at de vække en hellig Erindring om alle Ting, og vi formode, det samme er Tilfælde med Eder, og af den Grund kan Intet berøve os Guds Kjærlighed og Samfundet med hverandre; thi enhver Mishandling og Grusomhed, som udøves mod os, vil kun endmere sammenbinde vore Hjerter i Kjærlighed og Eenhed. Vi behøve ikke at fortælle Eder, at vi ere fængslede uden Skyld, og heller ikke behøve I at sige os: Vi ere drevne fra vort Hjem og blevne slagne uden Grund. Vi forstaae gjensidigt, at dersom Staten Missouris Indbyggere havde ladet de Hellige i Fred, vilde den fuldkomneste Ro og

Tryghed have herstet overalt i Staten indtil denne Dag. Vi skulde ikke nu have hensiddet i dette Helvede, omgivne af Dæmoner (om ikke af dem, der ere fordømte, saa af dem, der skulle blive det), der aldrig lade os høre andet end gudsbespottende Eder, og hvor vi ere nødte til at see paa Ryggesløshed, Drukkenskab og Laster af enhver Slags. Enkernes og de Faderløses Skrig vilde ikke have opsteget for Guds Throne; Missouris Grund vilde ikke være bleven besudlet; men ak, hvilken Tøilesløshed, Umenneskelighed og Myrdelyst hos dette Folk! Det ryster Naturen; det overgaaer al Beskrivelse; det er en Vee, en Jammer, ja en altfor sørgelig Historie til at kunne fortælles, altfor stor til at kunne fattes, altfor hjerteskjærende til at kunne tænkes paa et Øieblik; dens Lige findes ei blandt de hedenske Folkeslag, ei blandt Nationer, hvor Despoter og Tyranner holde Regjeringstøilerne i sine Hænder, ei blandt Ørkenens Vilde, ja jeg troer neppe, man vil finde et saadant Tilfælde blandt Skovens glubende Rovdyr, at en Mand er bleven sønderrevet for Morskabs Skyld! og Qvinder blevne røvede og plyndrede for Alt hvad de eiede, selv deres sidste Mundfuld Mad, og derefter voldtagne for at tilfredsstille en Pøbels djævelske Lyster og tilsidst overlades til Elendighed og Hungersdød med deres hjælpeløse Børn klyngende sig til deres Bryst!

„Men dette er ikke Alt. Efterat en Mand er død og begraven, graves han atter op og sønderlemmes paa det Grueligste, ene og alene i den Hensigt at give deres Had mod Guds Religion Luft.

„Saadan have de behandlet de Hellige, som ikke i mindste Maade have forurettet dem, som ere uskyldige og moralske, som elske Herren deres Gud og ere villige til at forsage Alt for Christi Skyld. Det er forfærdeligt at skrive om disse Ting, men de ere ikkedestomindre sande. Det er nødvendigt, at Forargelsen kommer, men vee den, ved hvem den kommer.

„O, min Gud, hvor er Du! og hvor er det Paulun, som dækker dit Skjulested? Hvorlænge vil Du holde din Haand tilbage? naar skal dit Øie, dit rene Øie, skue ned fra de evige Himle paa dit Folks og dine Tjeneres Trængsler, og naar skulle deres Raab naae dit Øre? Hvorlænge skulle de taale al den Forurettelse og lovstridige Undertrykkelse, før dit Hjerte røres og stemmes til Medynk for dem?

„O Gud Du Almægtige, Du, som har skabt Himmelen, Jorden og Vandene og Alt, hvad i dem er, og som styrer og undertvinger Djævelen og Scheols mørke, faldne Hærskarer! udstræk din Haand, lad dit Øie see, lad Sløret bortrykkes, lad dit Skjulested ikke længer være tildækket, lad dit Øre paavirkes, lad dit Hjerte blødgjøres, lad din Fortørnelse optændes mod vore Fjender og hevn vore Forurettelser i din grumme Vrede med Retfærdighedens Sværd. Ihukom, o Gud, dit lidende Folk, og dine Tjenere ville prise dit Navn evindeligen.

„Elskelige, dyrebare Brødre, vi see, at haarde Tider ere komne, som propheteret er. Vi kunne derfor med den fuldkomneste Forvisning vente Opfyldelsen af Alt, hvad der er skrevet, og med større Tillid end nogensinde imødesee hiin herlige Dag, da vi kunne sige: Snart skal Du afsløre dit straalende Ansigt. Han, som sagde: „Vord Lys," og der blev Lys, har talet dette Ord; og atter: Du Maane, Du mindre Lys, Du Nattens Lysbillede, skal vendes til Blod!

„Vi see, at Alt bliver opfyldt, og Tiden vil snart oprinde, da Menneskens Søn skal komme i Himmelens Skyer. Vore Hjerter ere aldeles ikke forknytte eller vort Mod brudt, som Følge af det sørgelige Aag, der er lagt paa os; thi vi vide, at Gud vil have vore Forfølgere i Erin-

dring, at han vil lee ad deres Ulykke og spotte dem, naar de betages af Frygt.

„Ak, om vi kunde være hos Eder, Brødre, og tælke Eder vort Hjertes Følelser! Vi vilde da meddele Eder, at vi kunde være blevne løsladte samtidigt med Ældste Rigdon ved en Writ of Habeas Corpus, havde ikke vore egne Advocater fortolket Loven anderledes end dens Bogstav lyder, hvilket hindrede os i at fremføre vort Vidnesbyrd i den saakaldte „Ret."

„De have gjort os megen Fortræd lige fra Begyndelsen af, og de have i den senere Tid tilstaaet, at de forvendte Loven, og have saaret vore Følelser dermed; de have nu aldeles forladt os og derved brudt deres Eed og deres Forpligtelser, og vi have saaledes Fordring paa dem, da de ere Pøbelens Medforbundne.

(Fortsættes.)

Blandinger.

Handels- og Pengetilstanden i Rusland skildres som i høi Grad fortvivlet. Magasinerne ere vel forsynede med Varer, men der er ingen Kjøbere, og selv de solideste Kunder ere ikke istand til at yde prompte Betaling; de rige Godseiere maae betale 10 a 12 pCt. og stille Sikkerhed i fast Eiendom for at erholde rede Penge.

Den preussiske Marine har lidt et betydeligt Tab, idet et af dens ældre Skibe, Seilcorvetten „Amazone," er gaaet gaaet under i de sidste Novemberstorme. Skibet, der fornemmelig tjente til Øvelsesskib for Cadetter og Skibsdrenge, var den 30te Octbr. afgaaet fra Danzig til den portugisiske Kyst. Den 2den Novbr. ankom det til Helsinger, hvorfra det næste Dag afgik nordpaa med gunstig Vind, men siden den Tid har man ikke den mindste Efterretning om dets Skjebne.

Uagtet Sverrig er et af Europas ældste constitutionelle Lande, staaer det dog længst tilbage i constitutionel Henseende, da Adelen og den høiere Geistlighed, som have en saa afgjørende Stemme i alle Regjeringssager, ere saa overmaade trevne til at fremme frisindede Grundsætninger; men til almindelig Overraskelse er nu Stødet til Reformen udgaaet ovenfra, idet Kongen har givet Justitsministeren Befaling til at udarbeide et Forslag til en fuldstændig ny Grundlov, bygget paa liberale Grundsætninger. Man havde mindst ventet noget Saadant af Carl den Femtende, der slet ikke havde Ord for at være liberal, og Æren for Kongens forandrede Beslutning tilskrives almindelig den udmærkede Historiker, Professor Carlson i Upsala, med hvem Kongen for nogen Tid siden har havt en længere fortrolig Samtale.

Ifølge Efterretninger fra Neapel har der den 9de Decbr. fundet et frygteligt Udbrud Sted af Vesuv. Under en tordenlignende Bulder og medens Jorden skjælvede og bævede, dannede der sig næsten heelt nede ved Bjergets Fod, omtrent tre Fjerdingvei ovenfor Torre del Greco et Svælg med et Gjennemsnit af over tyve Fod, hvoraf en bred Lavastrøm udvældede med en Hurtighed af 6 Fod i Minutet. Ved Siden af det første Krater aabnede der sig snart nogle flere, og kort efter vare alle i Nærheden

liggende Huse og Viinhaver begravne under et fire Fod tykt Lavadække. Jamrende Qvinder og fortvivlede Mænd flygtede under Bønner og Forbandelser fra Huus og Hjem, efterhaanden som den ødelæggende Strøm fordrev dem derfra. Hele Befolkningen var som lammet, og der gjordes ikke engang et Forsøg paa at aflede Lavastrømmen fra den truende Retning, i hvilken den væltede sig frem mod Torre del Greco. Heldigviis dreiede Strømmen af tæt udenfor Byen, saa den foreløbig reddedes fra total Undergang. Dog vedvarede Jordrystelserne hele Natten, og Revnerne i Jorden ere blevne til sande Afgrunde. Mange Huse ere styrtede sammen, og det er forgjeves at sætte Stiver til dem, da Jordbunden bevæger sig. Communicationen er afbrudt, og Bestyrtelsen almindelig. Der forsikkres, at Havet er traadt 160 Fod tilbage fra Strandbredden.

I England betragter man nu Krigen med Amerika som uundgaaelig, og ethvert Haab om en mindelig Afgjørelse synes at være forsvundet, siden Telegraphen meldte, at Congressen har voteret Commandeur Wilkes sin Tak.

Prinds Albert, Dronning Victorias Gemal, er den 14de Decbr. afgaaet ved Døden, hvilket vækker almindelig Beklagelse, ikke alene i England, men ogsaa i Udlandet.

Den electriske Telegraph mellem New York og St. Francisco er nu færdig, og der er saaledes en uafbrudt Telegraphforbindelse ligefra Amerikas Østkyst til Californiens Vestkyst, en Strækning af næsten 1,000 danske Mile. En Depesche paa denne Linie er kun tre Timer underveis, saa at Bladene i New York i al Magelighed hver Morgen kunne bringe den foregaaende Dags californiske Nyheder. I Californien er man endnu bedre stillet; Telegraphen løber som bekjendt fra Jorden i dens Dreining om sin Axe, og Depescher, som afgaae Kl. 12 om Middagen fra New York, har man derfor samme Dags Morgen Kl. 8 i St. Francisco. Ved at knytte Californien og de paa Veien liggende Territorier fastere til Unionen, har denne Telegraph en ikke ringe politisk Betydning. Men endnu større Vigtighed vil den erholde, naar den efter Planen er bleven fortsat over Oregon og Beringsstrædet til Mundingen af Amur i Asien, hvorhen Russerne fortiden ere i Begreb med at forlænge deres Telegraph fra Moskou. Telegrammer mellem Europa og Amerika vilde derved om et Par Aar kunne befordres over Siberien og Aleuterne, saa at man til Nød kan undvære den transatlantiske Telegraphforbindelse, hvis alle Forsøg paa at bringe en saadan istand skulde mislykkes, hvad der dog slet ingen Grund er til at antage.

Notits til Emigranterne.

Præsidentskabet i Liverpool anseer det ikke raadeligt for de Hellige at standse i New York, saalænge Tilstanden i Amerika er saa daarlig som for Nærværende. Hvis den imidlertid skulde forbedres i den Grad, at Emigranter kunne opholde sig i New York, skulle de i Tide blive underrettede derom.

Statistisk Rapport

over

Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige i Skandinavien,

for Aaret 1861.

Conferencer.	Grene	Af de Halvfjerds	Ældster	Præster	Lærere	Diaconer	Medlemmer	Døbte	Udelukte	Emigrerede	Døde	Totalsum
Danmark.												
1. Kjøbenhavn . .	18	4	109	26	41	24	993	354	59	105	6	1197
2. Aalborg	20	3	67	19	16	8	376	192	20	60	6	489
3. Vensyssel . . .	21		79	15	18	13	537	355	29	66	6	662
4. Fredericia . . .	9	2	37	7	10	5	218	104	11	17	2	279
5. Lolland	6		21	6	6	5	173	70	10	6	3	211
6. Bornholm . . .	3		11	1			83	10	5	5	1	95
7. Fyen	8		26	9	8	1	137	69	21	8	5	181
8. Aarhuus	11	1	32	7	9	6	218	124	21	53	4	273
9. Skive	5	1	8	5	1	2	49	18	3	8		66
	101	11	390	95	109	64	2784	1296	179	328	33	3453
Norge.												
10. Brevig	17	2	80	42	44	13	647	195	28	54	7	828
Sverrig.												
11. Skaane . . .	18	1	65	37	24	17	507	215	43	51	1	651
12. Stockholm . .	7		26	3	9	4	104	75	17	12	1	146
13. Gøtheborg . .	8		29	9	9	5	134	75	18	5		186
14. Norrkøping . .	11		27	17	14	2	205	93	19	2	2	265
15. Sundswall . .	3		6	4	2		28	4	1	3		40
	47	1	153	70	58	28	978	462	98	73	4	1288
16. Hamborg . . .	1		3	2			11	1				16
Summa . .	166	14	626	209	211	105	4420	1954	305	455	44	5585

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14, 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af John Van Cott.

Trykt hos F. E. Bording.